

Blanca Llum Vidal

Homes i ocells

CLUB EDITOR
BARCELONA

La primera versió d'aquest llibre va rebre un ajut
de la Institució de les Lletres Catalanes.

Homes i ocells

1a edició: febrer del 2012

© Blanca Llum Vidal, 2012

© d'aquesta edició: Club Editor 1984, s.l.

Carrer Pujades, 74-80 — 08005 Barcelona

www.clubeditor.cat

ISBN: 978-84-7329-166-8

Dipòsit legal: B.7.412-2012

Imprès a Novagràfik, de Montcada i Reixac

Tots els drets reservats.

Prohibida tota forma de còpia.

— | | —

¡Que sigui fet d'amor! Il·limitat i impertorbable. ¡Que sigui! Oh tigre dormint al cor de la rosa. ¡Que sigui! Sense amo, remot, solitari. Un país on homes i ocells puguin venir a prendre alè.

KENNETH PATCHEN

— | | —

HI HAVIA MÓN

Al mig de la pista s'alzinava imponentíssima una taula rasa, vertical, rectangular, més prima que ampla, de fusta falsa escrostonada. No, no era una pista. Era l'espai. L'espai obert d'arbres i vent i amb el crec crec del branquilló que havia sigut també niu d'oreneta. L'espai cobert no pas de neu, sinó de temps, soterrat tot per hores pou, fondes i negres, brutes de por, plenes de fongs, però lluminat per l'astre gran i per la inversa.

Crec crec, feia el paisatge. Tot era blanc, n'esdevenia. Boira total, caire perdut i la flonjor, com de badall o de ronquet de gat dormit, fent-se valenta, era nigul, caparra fluixa i molt de fred. No era una pista, era vapor, tensió encalmada de mà quieta i de mà plana damunt d'aigua. Al mig, per escalar-la, la fusta llarga amb tot de preses. Peces arreu distribuïdes per atzar per enfilar-se per tocar el cantell de dalt, crec crec, perquè després, a l'altra banda, hi havia món.

— |

—

Calia pujar. Clavar els peus dins cada pedra i ascendir, anar tocant l'alçada fluixa, la del vertigen, reialme buit, diamant al ras, mare perduda i sense corda. Calia absorbir el remorejar d'impuls ardent absent de flama, només amb cos i ànima d'arbre. Calia ser arrel, ramificar-se. Tenir dos peus i dos-cents mil i empenyalar-se.

No hi ha tècnica, només desig. No hi ha bescanvi ni penyora, només l'ésser i un planisferi de preses per contemplar i, crec crec, per empassar. L'únic consell era que els dits pitgessin fort, potser dos cops, abans d'alçar rere les mans el cos sencer, sinòptic tronc. Era un consell de resistència, de cant al caure a la intempèrie i de guarir. D'evitar el gas. L'esllavissada.

A baix, la multitud conglomerada que, incitant a fer l'aranya i quarantena, s'hi juga el cim o l'ensulsiada. Calia pujar. Calia palpar molt bé les preses, arribar a dalt per ser després. A la rabassa, la gent cridant, xisclant, bullent, de cara al canto. A l'aresta, hi havia un tall. La gesta d'un corb a l'espera dels fills d'una conilla. L'oració anyal de la impaciència amb totes les candeles enceses. Els fastos amb les dates marcades en què els ministres no mengen porc ni els porcs tenen cap nom. El calendari del dropo. La memòria del traç, punyetamón, de qui patí. Les efemè-

rides blanques de l'altre anònim. La novel·la que bela. La crònica lila, lila morat i una camàndula, molt important, cosa fina i poc eterna. A l'aresta, hi havia la història. Potser a prop hi havia un arc, un buirac de pell de cabra i també un canvi, ai, la sageta. Però potser no. Potser l'abisme boca negra i molt de corc, qui sap, potser la mar. La mar i un ball vora la platja a trenc de roc, a punt d'onada amb l'ona amarga i amb un ball de mans d'amants de les tronades.

Llavors s'hi va fora mitjons i arremangat de colze i de garró. El calçat fa nosa, és la pell nua el que s'arrapa a la textura incongruent d'aquestes preses. Això comença sent de tot menys sacrifici. No hi ha víctima ni tampoc bacins per a l'ofrena. Un s'arregussa, es descalça i se n'hi va. Amunt, amunt i apria els pols que de la fusta en fan imant. Amunt, amunt que la pujada és un pla cec, que tu tens l'ull, no el desnivell, que la vista et ve d'endins i passa un vent que gira un astre.

Va ser llavors que la sorpresa em migpartí no sé si el ventre o l'espina. Metafòric espant, caiguda no tant. L'esbalaïment i el saber-me avall, total, caient, foren u o gairebé. Una mica abans l'estupor que la caiguda, em permeté de raure dret, d'agafar-me als laterals de la fustassa i de caure, sí, però lliscant, en vertical, i no d'esque-

na plana al terra. Metafòrica fou, doncs, la des-
tral de l'espina. No es trencà res, només a les
mans hi quedà un riu de sang clarella amb una
estella surant-hi, com una barca o com un tap de
suro bord.

La multitud tan apretada em deia ¡vés, ar-
ria, avia l'esma! I amunt de nou, jo i una barca.
Amunt de nou i amb la sorpresa encarcerant-se,
fent-se dura, un roc tibant i adamantina. Crec
crec jo i una barca.

De nou amunt sense cap rem i amb la mar
alta. De nou l'efecte. L'estrany ignot quasi su-
blim. La por que es gasta. No fou bonic, però.
Va ser fort només un cop. La resta el fred ja feia
neu. Silenci viu i un blanc de mort que no ma-
tava. Nevada llarga amb neu compacta i blanc
estret. Tenia l'ull, no el desnivell. A dins els ulls
només el repte, potser tasca, sols després, saber
que a dalt hi havia quelcom, la cosa humana.
Tenia la força i al davant, en vertical, una fus-
ta cridanera sense veu ni parla muda. Calia pu-
jar perquè allà dalt hi havia gent que s'esperava.
Eren homes, campaners, a punt de fondre i no
fonent.

Tornava a caure i no una barca, sinó dues,
moltes més. Tornava a caure i crec crec tenia
molts talls. A les mans hi havia molts rius i en els

rius les estelles ja no hi suraven. Ofec d'estrella i la ranera dient ¡vés, arria, avia l'esma!

Però va passar que entre les preses hi havia preses sense nom, només potència. Sense cos però reals. Existint sense matèria i constel·lant un cel de fusta, de fusta falsa escrostonada.

Va passar que una no hi era. Una presa sense cos va existir sense ser allà per fer de presa i fer que el peu amb la pell nua s'arrapés a la textura incongruent i fer que els dits pitgessin fort, potser dos cops, abans d'alçar rere les mans el cos sencer. Va passar que em sorprengué només un cop. Després pujava i cada volta allà mateix hi havia un buit, un espai molt digital i al capdamunt els campaners que no fonien, la història i un tall, la memòria del traç, punyetamón, de qui patí.

Va passar que entre les preses hi havia una presa que no era presa però en el seu lloc de fer de presa hi havia un buit i així crec crec hi havia més barques, per això crec crec hi havia tants talls.

I va passar que era una presa sense cos, impuls ardent sense cap flama, que era una presa i que la inversa i l'astre gran li deien vés, arria, avia l'esma, tu sense nom que ets l'Esperança, tu que hi ets aquí coberta, no de neu, sinó de

temps, tu que el cel no el tens de fusta o no només, tu Esperança, estrella, estella, tu amb crec crec la por gastada.

I jo caient, sempre caient.

De baix estant, a la rabassa, la vèiem només cridant, xisclant, bullent, quan ja no hi era. I a vegades era un buit o era un forat, una absència soterrada entre hores pou, però existint crec crec perquè era món i en el món hi ha els homes i els homes diem vés, arria, avia l'esma i els homes amunt i els homes pugem i a vegades ens queda a les mans no una barca, sinó dues, moltes més...